

ember különben, de hátha olyan, konokak. Ilyenkor vasárnaponként előveszem ezt a kis könyvet és nekivágok a falunak. Testvérek vagyunk, segítsünk egymáson, nem igaz?

Kezetráztak, a kovács elment, Kara meg bement. Léült a székére és határozottan ámuldozott. Ilyen emberek is vannak?

Aztán, mivel kicsit rászedettnak érezte magát, megrázta erős vállát. De később kiverte fejéből a csúf gondolatot. Határozottan ügyesnek ítélte a kovácsot s már a mosoly bújkált szemében. Amikor megtértek az átvevőhelyről, azt mondta a feleségének:

— No, Maris, most átballagok a komához. A Sándorhoz. Ott van az aranykulcsos ember, a könyvecskével.

Maris azt hitte, eszement az embernek. Csak nézte, hogy siet ez a Kara, majd a nyakát töri. Mintha csudalátásra igyekeznék.

JUHÁSZ OTTÓ

Üzenet . . .

Ma délelőtt a traktorgyárban jártam,
az igazgató ebédre invitált.

A nagyablakú, tiszta ebédlőben
halkan sűrögtek
a fehér bóbíták.

János bátyám mellett ültem éppen,
vasalt szalvétából

bontotta ki az ebédkenyeret,
s én mondtam neki büszkén-mosolyogva,
hogy láttam ám,

ahogy a kenyér született,

— izzadt parasztok vágják Szentandráson.

— Nocsak, mondta

és huncutul hunyorgott

a drótkeretes szemüveg megett,

jövőre, öcskös, majd ha arra jársz,

már gép kaszál a paraszto! helyett. —

Az ebédidő után belezajdult

a külvárosba újra az üzem

és most formálja talán azt a gépet,

mellyel jövőre

Szentandrásnak üzen.